

Sygn. akt III AUa 1368/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący - SSA Agnieszka Ambroziak

Sędziowie: SA Magdalena Kostro-Wesołowska

SO del. Anita Górecka (spr.)

Protokolant: st. sekr. sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2018 r. w W.

sprawy G. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W.

o wysokość emerytury i rekompensatę

na skutek apelacji G. P.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 czerwca 2016 r. sygn. akt XIV U 3779/15

oddala apelację.

Anita Górecka Agnieszka Ambroziak Magdalena Kostro-Wesołowska

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 7 października 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. po rozpatrzeniu wniosku G. P. z dnia 24 września 2015 r. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od 3 sierpnia 2015 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury.

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła G. P. pismem z dnia 12 listopada 2015 r. Odwołująca się wniosła o ponowne naliczenie należnego świadczenia emerytalnego zgodnie ze złożonym w dniu 15 lipca 2015r. wnioskiem.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. wniósł o jego oddalenie.

Następnie decyzją z dnia 4 grudnia 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. w nawiązaniu do wniosku odwołującej się z dnia 20 lipca 2015 r. odmówił prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Decyzją z dnia 11 grudnia 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. po rozpatrzeniu wniosku odwołującej się z dnia 12 listopada 2015 r. o doliczenie składek przeliczył emeryturę od 1 listopada 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

W toku postępowania odwołująca się na rozprawie w dniu 5 maja 2016r. odwołała się od powyższych decyzji z dnia 4 grudnia 2015 r. oraz z dnia 11 grudnia 2015 r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o ich oddalenie.

Wyrokiem z dnia 30 czerwca 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie XIV Wydział Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

G. P. urodziła się (...) w W.. Odwołująca się ukończyła studia wyższe na Uniwersytecie (...) na Wydziale (...).

Od 4 listopada 1974 r. do 12 kwietnia 1975 r. G. P. była zatrudniona w Zakładzie Produkcji (...) na stanowisku referenta ekonomicznego.

Od 14 kwietnia 1975 r. do 31 stycznia 1977 r. odwołująca się pracowała w Powszechnej (...) na stanowisku referenta.

Od 1 marca 1977 r. do 28 lutego 1982 r. G. P. pracowała w Przedsiębiorstwie (...) w W. na stanowiskach referenta ds. szkolenia, inspektora w D. Ekonomicznym, inspektora w D. Zatrudnienia i Płac.

Od 1 marca 1982 r. do 30 czerwca 1986 r. G. P. była zatrudniona w Komitecie (...) na stanowisku instruktora w Komitecie (...) (...).

Od 1 lipca 1986 r. do 30 kwietnia 1990 r. G. P. pracowała w Wydawnictwie (...) na stanowisku (...) z funkcją kierownika działu w pełnym wymiarze czasu.

W okresie od 5 lutego 1991 r. do 29 lutego 1992 r. odwołująca się pobierała zasiłek dla bezrobotnych.

Od 1 sierpnia 1993 r. do 28 września 2015 r. G. P. pracowała w (...) w W. na stanowisku starszego (...) w pełnym wymiarze czasu.

W dniu 25 czerwca 2015 r. G. P. złożyła wniosek o emeryturę.

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. po rozpatrzeniu wniosku odwołującej się z dnia 15 lipca 2015 r. przyznał emeryturę na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych od 3 sierpnia 2015 r., tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego.

Pismem z dnia 23 września 2015 r. G. P. zwróciła się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. o uwzględnienie przy wyliczaniu kwoty emerytury faktu, iż od dnia 1 sierpnia 1993 r. do dnia 31 grudnia 2008 r. pracowała na stanowisku (...) i praca ta zaliczana była do prac w szczególnym charakterze.

Decyzją z dnia 7 października 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. po rozpatrzeniu wniosku G. P. z dnia 24 września 2015 r. ustalił wysokość i podjął wypłatę emerytury od 3 sierpnia 2015 r., tj. od daty nabycia uprawnień do emerytury.

Decyzją z dnia 4 grudnia 2015 r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. w nawiązaniu do wniosku odwołującej się z dnia 20 lipca 2015 r. odmówił prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Na dzień 1 stycznia 2009 r. odwołująca się posiada ogółem 14 lat, 11 miesięcy i 22 dni okresów prac w warunkach szczególnych.

W protokole z dnia 10 listopada 2015 r. G. P. wniosła o ponowne rozpatrzenie swojego wniosku o emeryturę z uwzględnieniem świadczeń rekompensacyjnych do emerytury zaznaczonych we wniosku z dnia 15 lipca 2015 r. i wypłatę wraz z odsetkami.

W piśmie z dnia 10 listopada 2015 r. odwołująca się zwróciła się z prośbą o ponowne przeliczenie przysługującego jej świadczenia emerytalnego, w związku z rozwiązaniem umowy o pracę i podjęciem decyzji o przejściu na emeryturę.

Decyzja z dnia 11 grudnia 2015 r. znak: ENP/25/044064597 Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. po rozpatrzeniu wniosku odwołującej się z dnia 12 listopada 2015 r. o doliczenie składek przeliczył emeryturę od 1 listopada 2015 r., tj. od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek.

W dniu 8 stycznia 2016 r. odwołująca się w związku z otrzymaniem decyzji z dnia 4 grudnia 2015 r. odmawiającej G. P. prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wniosła o ponowne rozpatrzenie wniosku z dnia 20 lipca 2015 r.

W dniu 9 stycznia 2016 r. odwołująca się wniosła o ponowne rozpatrzenie wniosku z dnia 20 lipca 2015 r. o przyznanie emerytury z uwzględnieniem świadczeń rekompensacyjnych z tytułu pełnienia służby w (...) w W. oraz pracy w Wydawnictwie (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie całości materiału dowodowego znajdującego się w aktach niniejszej sprawy, aktach rentowych oraz na podstawie zeznań G. P.. Żadna ze stron nie kwestionowała wartości dowodowej dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz aktach organu rentowego, a nadto brak jest jakichkolwiek podstaw by podważać ich rzetelność czy prawidłowość. Sąd I instancji dał wiarę w całości zeznaniom odwołującej się, ponieważ były one logiczne i spójne. W związku z powyższym w ocenie Sądu Okręgowego zebrane w aktach sprawy dowody są wiarygodne, nie budzą zastrzeżeń ani wątpliwości. Tym samym zasługiwały na to, aby uczynić je podstawą ustaleń faktycznych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, że odwołania G. P. są bezzasadne nie zasługują na uwzględnienie.

Sąd I instancji wskazał, że istota sporu sprowadzała się do stwierdzenia, czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydając zaskarżone decyzje prawidłowo odmówił jej prawa do rekompensaty z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołująca domagała się zsumowania czasu pracy jako (...) w okresie od 1 lipca 1986 r. do 30 kwietnia 1990 r. oraz pracy na stanowisku starszego specjalisty (...) w okresie od 1 sierpnia 1993 r. do 28 września 2015 r.

Sąd Okręgowy wskazał, iż zgodnie z art. 21 ust. 1 w zw. z art. 2 pkt 5 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.) rekompensata przysługuje ubezpieczonemu, jeżeli ma okres pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 15 lat. Rekompensata zaś to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej.

Przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są:

- 1) utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę we wcześniejszym wieku emerytalnym w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 r. - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., a przed dniem 1 stycznia 1969 r. - podstawy prawnej przewidującej takie uprawnienie;
- 2) niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych;

3) legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15 letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS;

4) niezyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS;

Sąd I instancji powołując treść art. 23 ust. 1 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.) wskazał, że wątpliwości w zakresie interpretacji co do kręgu osób uprawnionych do rekompensaty oraz ram czasowych pracy wykonywanej w warunkach szczególnych rozstrzygnął Trybunał Konstytucyjny, który w wyroku z dnia 25 listopada 2010 r. K 27/09 (OTK-A 2010, nr 9, poz. 109) przyjął, że rekompensata jest odszkodowaniem za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób, które rozpoczęły pracę przed 1 stycznia 1999 r. i nie nabeżdą prawa do emerytury pomostowej. Przepisy ustawy o emeryturach pomostowych obejmują wyłącznie pracowników, którzy przed 1 stycznia 1999 r. wykonywali pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy podniósł, że do oceny pracy wykonywanej w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze konieczne jest odwołanie się do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, gdzie wskazano, że rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w art. 32 ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych (ust. 4 art. 32). Przepisy dotychczasowe to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Mając na uwadze powyższe oraz dyspozycje art. § 4 ust. 1 i 3, § 13 i § 11 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że brak jest możliwości połączenia pracy (...) w okresie od 1 lipca 1986 r. do 30 kwietnia 1990 r. w Wydawnictwie (...) z pracą na stanowisku (...) w okresie od 1 sierpnia 1993 r. do 28 września 2015 r. wykonywanych w szczególnych warunkach, bowiem odwołująca się wykonywała pracę (...) tylko przez okres 3 lat i 10 miesięcy. Natomiast na podstawie przedłożonych w toku postępowania dokumentów wynika, że ilość okresów prac w warunkach szczególnych (okres pracy na stanowisku (...) od 1 sierpnia 1993 r. do 28 września 2015 r.) odwołującej się wynosi 14 lat, 11 miesięcy, 22 dni. Faktu tego odwołująca się nie kwestionowała. Wobec tego zaskarżone decyzje organu rentowego są prawidłowe.

Wobec powyższego Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniosła odwołująca się, zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- naruszenie przepisów prawa materialnego w postaci § 11 i 13 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze poprzez błędną wykładnię sprowadzającą się do uznania, że okresy pracy, o których mowa we wskazanych przepisach nie podlegają sumowaniu, podczas gdy obie prace są pracami w szczególnym charakterze.

Z uwagi na powyższy zarzut skarżąca wniosła o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zmianę poprzedzających decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 7 października 2015 r., 4 grudnia 2015 r. oraz 11 grudnia 2015 r. i przeliczenie należnej odwołującej się emerytury i przyznanie z uwzględnieniem rekompensaty, o której mowa w art. 21 ust. 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych.

2. zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych za II instancję.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja jest niezasadna.

W niniejszej sprawie poza sporem był okres zatrudnienia odwołującej. Kwestią sporną natomiast była dopuszczalność sumowania okresów pracy (...) od 1 lipca 1986 r. do 30 kwietnia 1990 r. w Wydawnictwie (...) z okresem pracy na stanowisku (...) od 1 sierpnia 1993 r. do 28 września 2015 r. .

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu Okręgowego, że takiej możliwości nie ma. Sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku zwrócił uwagę na odesłanie zawarte w art. 23 ustawie z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych do przepisów ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, które z kolei odsyłają do przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Możliwość zliczenia okresów zatrudnienia określa § 4 ust. 3 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Zgodnie z treścią ww. przepisu, do okresów zatrudnienia w szczególnych warunkach, o których mowa w ust. 1, zalicza się także okresy pracy górniczej w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin oraz okresy zatrudnienia na kolei w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, a także okresy pracy lub służby, o których mowa w § 5-10 rozporządzenia.

Zgodnie z § 13 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, (...) zatrudniony w redakcjach dzienników, czasopism, w radiu, telewizji oraz w agencjach prasowych, informacyjnych, publicystycznych albo fotograficznych, objęty układem zbiorowym pracy dziennikarzy, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn w czasie wykonywania pracy dziennikarskiej,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy dziennikarskiej.

Natomiast stosownie do treści § 11 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach pracy lub w szczególnym charakterze, (...) nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn w czasie zatrudnienia w organach administracji celnej,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w organach administracji celnej.

Analiza powyższych regulacji prowadzi do wniosku, że nie przewidują one możliwości zliczenia okresu pracy na stanowisku (...) (§ 13) oraz pracy w organach administracji celnej (§11).

Co prawda z orzecznictwa wynika istnienie możliwości zliczenia okresu pracy w szczególnych warunkach z pracą w szczególnym charakterze, natomiast takiego sumowania nie można zastosować w sytuacji występującej w stanie faktycznym niniejszej sprawy, gdy z treści przytoczonych wyżej przepisów wprost wynika wymóg spełnienia wymaganego okresu zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w organach administracji celnej w przypadku dziennikarza (§ 11 ust. 2) i odpowiednio wymóg spełnienia wymaganego okresu zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy dziennikarskiej dla funkcjonariusza publicznego (§ 13 ust. 2). Powyższe normy umożliwiają uwzględnienie stażu dziennikarza czy pracownika urzędu celnego, dopiero gdy wynosi co najmniej 15 lat na konkretnym stanowisku (dziennikarza lub pracownika urzędu celnego). Wynika to z rodzaju uciążliwości danej pracy. Oczywiście wykonywanie danego zawodu wiąże się z określoną odpowiedzialnością, może dojść do wypalenia zawodowego. Natomiast w przypadku zmiany pracy uciążliwość wspomnianych wyżej czynników jest mniejsza. Z tego też powodu ustawodawca

określił warunek pracy co najmniej 15 lat w danym zawodzie, nie przewidując możliwości zliczania okresu pracy w zawodzie dziennikarza oraz funkcjonariusza celnego.

Natomiast odnosząc się do regulacji zawartej w art. 21 ust. 2 ustawy z 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.), to przede wszystkim należy zwrócić uwagę, że rekompensata stanowi odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej.

Skarżąca wywodzi, że gdyby w art. 21 ust. 2 ustawy chodziło o osiągnięcie okresu 15 – letniego, który uprawnia do emerytury pomostowej lub wcześniejszej, to nie zaistniałaby potrzeba uzasadniająca rekompensatę. Zdaniem skarżącej podstawą jest nienabycie prawa do wcześniejszej emerytury. Stanowisko skarżącej jest błędne, bo jeśli jest mowa o odszkodowaniu za utratę możliwości nabycia prawa, to oznacza to, że teoretycznie taka możliwość by była, natomiast została ona utracona. Natomiast odwołująca nie miała możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z powodu braku spełniania warunku 15 lat zatrudnienia w szczególnym charakterze, którego wymaga ustawa o emeryturach i rentach z FUS odsyłająca do rozporządzenia Rady Ministrów z 1983 r., określającego warunki do nabycia prawa. Istotne jest, że w przypadku pracy, na którą powołuje się odwołująca wymagany jest 15 – letni okres zatrudnienia. Do tego okresu zatrudnienia nie można zaliczyć pracy o innym charakterze, czy w innym zawodzie. Z § 11 i 13 rozporządzenia wynika, że wymagany jest 15 letni okres w danym zawodzie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze – nie uwzględnia okresów niewykonywania pracy, za które pracownik otrzymał po 14 listopada 1991 r. wynagrodzenie za czas niezdolności do pracy lub zasiłek chorobowy, macierzyński, opiekuńczy bądź świadczenie rehabilitacyjne; okresów, w których na mocy przepisów szczególnych pracownik został zwolniony ze świadczenia pracy – niezależnie od okresu, w jakim zostały przebyte – tj. okresów urlopu wychowawczego lub bezpłatnego. Zakład uznał za udowodnione na dzień 1 stycznia 2009 r. ogółem 14 lat, 11 miesięcy i 22 dni okresów prac w warunkach szczególnych. Po dokonaniu analizy przedłożonych dokumentów Sąd Apelacyjny uznał, iż nie ma podstaw do doliczenia odwołującej dodatkowego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Istotę rekompensaty na podstawie art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych określa sam ustawodawca, definiując ją w art. 2 pkt 5 ustawy o emeryturach pomostowych jako odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Artykuł 2 pkt 5 i art. 21 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych formułują dwie zasadnicze przesłanki nabycia prawa do rekompensaty: 1) nienabycie prawa do emerytury pomostowej, 2) osiągnięcie okresu pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze w rozumieniu ustawy o emeryturach i rentach z FUS wynoszącego co najmniej 15 lat.

Mimo odesłania w ustawie o emeryturach i rentach z FUS do art. 21 o emeryturach pomostowych, odrębnie należy traktować prawo do emerytury pomostowej, gdzie warunki jej nabycia reguluje art. 4 ustawy z 19 grudnia 2008r. o emeryturach pomostowych (Dz. U. Nr 237, poz. 1656 ze zm.). Istotne jest, że odwołująca się nie nabyła prawa do wcześniejszej emerytury. W niniejszej sytuacji należy oceniać przepisy przez pryzmat ustawy o emeryturach i rentach z FUS, odróżniając je od przepisów regulujących emeryturę pomostową.

Mając na uwadze powyższą argumentację, Sąd Apelacyjny, stosownie do treści art. 385 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

Magdalena Kostro – Wesołowska Agnieszka Ambroziak Anita Górecka